

Cold case

‘Als stagiair bij de wijkpolitie ontdekte ik een lijk in de struiken. Ik heb altijd gedacht: daar wil ik ooit in mijn boeken iets mee doen.’

als bomen waar de takken vanaf gebroken worden.’ Mijn ouders waren gelovig, dus de buitenwereld mocht dit absoluut niet weten. Ze hadden eerder al een schok ervaren toen mijn zusje vertelde dat ze lesbisch is. Gelukkig was ik er nog om voor nageslacht te zorgen. En toen viel die route ook af.

Nog zie ik voor me hoe ik terugliep naar mijn auto en mij omdraaide om zoals gewoonlijk nog even te zwaaien: mijn vader trok pontificaal de gordijnen dicht, zodat de wereld niet kon meekijken met hun leed.

Uiteindelijk is het toch goed gekomen. ‘Je bent zoals je bent’, zei mijn moeder, ‘maar houd het voor je.’ Ik was nog advocaat, dus ik kon niet voorvoelen dat ik mijn ‘Natuurlijk, ik ga er niet mee op tv of zo’ later moest herroepen.”

Talentenjacht

Nu is Dittrich niet wat je noemt het type glitterniet-met-veren, maar hij moet bekennen dat hij een zwak heeft voor programma’s als *Idols* en het *Songfestival*. Een van de personages in *Barst* doet mee aan *Nederlands nummer 1*, een soort *The Voice*, en in zijn boek *De waarheid liegen* (2013) zit een deelnemer aan *American*

Idol. Misschien moet de zanger in hem nog uit de kast komen? „Ha nee, die moet daar zéker blijven. Maar het interesseert me mateloos. Toen ik in New York woonde, keek ik altijd *American Idol*. Dat is extreem Amerikaans, helemaal doorgeproduceerd en de imago’s van de deelnemers zijn kneedbaar. Wie een larmoyant verhaal vertelt, heeft grotere winkansen, dus worden er weleens dingen aangedikt.”

Ja, het is een cliché dat homo’s van het *Songfestival* houden. Maar hij heeft er goede herinneringen aan. „Vroeger werden mijn zusje en ik wakker gemaakt als het *Songfestival* op tv was. Later, ik woonde al in Amsterdam, bleek het in de homoscene een hoogtepuntje. Ik weet nog goed, ik was zelf net uit de kast en vrijwilliger bij de telefonische hulplijn. Ik had een zware avonddienst gehad en ik moest me ergens ontspannen. Het was de avond van het *Songfestival*, Nicole won met *Ein bisschen Frieden*.”

Hij ging naar D.O.K., een homodisco in de stad, en zag daar al die mannen met mannen dansen. Dacht: hè get, dat ga ik niet doen hoor! Niks voor hem. Toen stapte er een appetijtelijk type binnen. Ja! Zó’n man, die wilde hij wel. Ze raakten aan de praat. „Dat is 36 jaar geleden en nog altijd zijn wij samen.”

Lijk in de bosjes

Zijn werk levert genoeg inspiratie voor zijn boeken. Hij vertelt dat hij zich, als D66-fractievoorzitter van de deelraad Amsterdam-Zuid, eens meldde bij de wijkpolitie. Hij wilde weten wat er speelde in de buurt. „Dus ik op stage. Op een regenachtige, grijze dag kwam de melding binnen dat een dame met een hondje had gebeld: het beestje was ‘ergens’ de struiken in geschoten en op een lijk gestuit. Wij eropaf en laat ik nu de gene zijn die het lijk ontdekte. Het lag midden in een perkje en net toen ik hem ontwaarde, brak de hemel open en werd zijn levenloze gezicht beschenen door zonnestralen. Het was heel griezellig. Hij had zijn ogen open en die waren echt héél lichtblauw. Ik heb altijd gedacht: met deze ervaring wil ik iets doen in mijn boeken.”

Als auteur van het geschenkboek stapt hij in de voetsporen van thrillergrootheden als Deon Meyer (2017), Simon de Waal (2016), Marion Pauw (2015) en Karin Slaughter (2008), maar eng vindt hij dat niet. „Nee! Helemaal niet. Ik had er meteen heel veel zin in.” ■

‘Hè, gezellig’

**ROMAN
LEVEN EN LATEN LEVEN,
HENDRIK GROEN**

★★★★☆

De ‘geheime dagboeken’ van Hendrik Groen gingen de afgelopen jaren met tienduizenden over de toonbank, en de tv- en theaterbewerking van de boeken waren al net zo succesvol. Leek het eerst

nog alsof Hendrik Groen écht een grappige tachtiger was, al snel werd duidelijk dat het een pseudoniem betrof, van Peter de Smet. *Leven en laten leven* (Meulenhoff, € 20) verschijnt ook onder dat pseudoniem, maar heeft weinig met de oude verzorgingshuisbewoner te maken. Wel zijn de ironische toon en de even scherpe als geestige observaties van menselijk gedrag weer volop aanwezig.

Vijftiger Arthur Ophof beseft dat van zijn wens groots en meeslepend te leven niets is terechtgekomen. Zijn kinderloos gebleven huwelijk is doodgebloed en hij werkt al meer dan twintig jaar zonder veel plezier bij een groothandel in wc- en schoonmaakartikelen. IJkmomenten als oud en nieuw verlopen al net zo dodelijk eentonig: „Dus zaten we nu al een jaar of tien (...) eerst te rummikuppen en te sjoelen, daarna keken we naar de oudjaarsconferentie en om vijf voor twaalf ging de tv-klok aan om te zorgen dat de nepchampagne klokslag twaalf uur werd ontkurkt. Gedurende de avond werden er pinda’s, oliebollen (...) en ovenbitterballen geserveerd. Verder zeiden we regelmatig ‘Hè, gezellig.’”

Als Arthur zijn ontslag wordt aangezegd, besluit hij het roer om te gooien. Tegen zijn luie en voorzichtige aard in kiest hij nu niet voor de gemakkelijkste weg. In plaats van gewoon te gaan scheiden, besluit hij met hulp van zijn niet al te keurige vrienden Joost en Wouter zijn eigen dood in scène te zetten. Na zijn begrafenis zal Arthur dan naar Italië verhuizen en het Toscaanse buitenhuis van Joost beheren. Joost en Wouter helpen hem aan een louche begrafenisondernemer, valse documenten en een ander uiterlijk. Zal het Arthur lukken daarmee weg te komen? Wie benieuwd is naar het antwoord, leest dit boek vol vaart in een paar uurtjes uit. —Vivian de Gier